

Phần 19

Chương 55

Gói ghém hành lý xong, ta lưu luyến chào tạm biệt với mọi người trong Phương Thảo môn.

“Muội quyết định thật sao?” Thiên Giáng nhìn ta, khóc không thành tiếng: “Muội muốn bỏ chúng ta mà đi tìm hấn một mình thật sao?”

“Xin lỗi.” Ta ôm Thiên Giáng: “Làm phiền tử chăm sóc tiên cốc hộ muội, còn đám hoa Chân Tâm nữa, chờ muội tìm được A Mục rồi, nhất định sẽ về thăm mọi người.”

“Sao muội có thể như vậy...” Thiên Giáng đã nước mắt nước mũi tèm lem, miệng mũi đỏ bừng: “Muội đi mất, Thánh quân thì biết làm sao? Ngài ấy...”

“Thánh quân sẽ tha thứ cho muội.” Ta kiên định cắt ngang lời Thiên Giáng, mỉm cười: “Muội là Giang Đậu Hồng, muội có lựa chọn của mình, chứ không phải Hư Miểu vĩnh viễn chỉ ái mộ mình ngài ấy.”

Thiên Giáng khóc thét: “Tình yêu của thần tượng! Tan vỡ hết rồi!”

Ta không biết nên khóc hay cười, đang muốn an ủi thì vô tình nhìn thấy một chiếc bóng xanh ngoài cửa.

“Phải đi sao?” Thiên Thanh nhìn ta, mỉm cười.

“Lập tức khởi hành.” Ta gật đầu với hấn.

“Đi chuyến này nguy hiểm khó lường, bên ngoài vàng thau lẫn lộn, người phải bảo trọng nhiều hơn.” Hấn đưa cho ta một cây cung bích ngọc: “Ta tặng cho người một loại pháp khí phòng thân.”

“Đa tạ Thánh quân.”

Ta nhận lấy pháp khí, nhẹ nhàng bái tạ hấn.

“... Rất lâu trước đây ta luôn giáo dục người, cho người hiểu được tôn ti, phân rõ lễ nghĩa, tri ân báo đáp.” Hấn cười khẽ, trong mắt là một vùng sương mù mênh mông: “Hiện tại, ta bỗng nhiên có hơi hối hận.”

“Ta không xem nữa đâu, quá ngược!” Thiên Giáng bỗng nhiên khóc toáng lên, chạy tọt vào trong phòng.

“Cám ơn ngài đã tha lỗi cho ta, Thánh quân.” Ta bước tới gần, vòng tay ôm lấy hấn: “Trong lòng ta ngài mãi mãi là một vị thần vĩ đại nhất, hoàn mỹ nhất, là tiền bối mà Giang Đậu tôn kính nhất trên đời.”

Lòng ngực Thiên Thanh phập phồng dữ dội, rồi dần dần lắng xuống.

Ta ngẩng đầu muốn nhìn nét mặt của hắn, nhưng bất thành linh lại bị một bàn tay to vỗ đánh bốp vào trán: “Mồm mép lém lỉnh!”

Bàn tay đó che lên mắt ta, khiến ta không nhìn thấy biểu cảm của Thiên Thanh, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng chiếc cằm đang nâng lên thật cao của hắn.

“... Đi đi, đi trước khi ta hối hận.” Giọng của hắn nghe có chút khàn khàn.

Thế là ta ngược mặt, nuốt lệ, xách bọc quần áo, bước lên con đường mà mình chưa hề biết.

Ngoại Truyện 1

Thật ra sự tích của ta cần phải kể lại từ đầu.

Năm trăm năm trước, ta là sơn thần Côn Luân, độc bá biển cả Tây Vực, Tam hoang Lục giới nói chuyện không đâu, mặc kệ Ngọc đế, chẳng quản Minh vương, mỗi ngày đều đối ẩm hát ca, ngâm thơ vẽ họa, đối bóng mời trăng, tung tăng múa hát, ngày qua ngày thật khoái hoạt biết bao.

Ta cứ tưởng cuộc sống sẽ tiếp diễn mãi như thế, cho đến khi một nam tử hắc y từ trên trời giáng xuống.

“Ngươi là sơn thần?” Người nọ nhìn ta từ trên cao xuống, hàng mày anh tuấn vót cao chạm tóc mai.

“Bất tài, chính là tại hạ.” Lâu lắm rồi ta chưa được gặp người ngoài, hôm nay hiếm khi nhìn thấy người đẹp trai thế này, cảm lòng không đành nên nhìn nhiều hơn chút đỉnh.

“Tốt lắm, ngươi trông người này cho ta, không được để hắn chạy thoát.” Hắn xách từ sau lưng ra một nam tử mê man, thân mặc kim giáp, nom cũng thuộc hàng phú quý.

“Ngài muốn bắt cóc tổng tiên?” Ta cau mày, Côn Luân là vùng đất thánh khiết, không thể có kiểu chợ đen thế này.

“Không.” Hắc y nam nghe vậy thì ngẩng đầu.

“Ta muốn tru tiên.” Hắn mỉm cười, đồng tử đỏ tươi như máu, ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt giữa chân mày.

“Ngươi là Ma?!” Ta biến sắc, kêu rú lên.

“Không.” Hắn cười càng đậm nét hơn, hàm răng trắng sáng tới mù mắt.

“Ta là tổ tiên của Ma.” Hắn vút nam tử mặc kim giáp xuống động đánh ạch.

Hắc y nam tạo ra một lá chắn vô cùng lớn, nhốt nam hoàng kim đang ngủ say ở bên trong.

“Trông chừng kỹ cho ta.” Hắc sai bảo ta: “Đừng cho hắc đi.”

“Người không sợ ta nói ra sao?” Ta kinh ngạc hết sức: “Đây là phạm tội!”

“Ha ha ha!” Hắc y nam nghe vậy thì ngửa mặt lên trời cười to, cảm bào như hoa anh túc múa may trong gió.

“Người cứ việc thử.” Hắc bỏ lại câu này, rồi nghênh ngang bỏ đi.

Ta đứng ở trong mây, nhìn bóng lưng hắc dần biến mất ở đằng xa, lòng nổi lên phiền muộn - thế nào là lời ít ý nhiều, tàn bạo muốn chết? Em gái à, đây chính là chân dung tả thực!

Một lần nữa thế giới lại quay về với yên bình, ta cũng quay lại với cuộc sống độc thân, cô đơn chiếu bóng.

Hát một bài, nhảy một bản, thỉnh thoảng nhòm ngó nam tử đang ngủ say trong kén - tuy hắc không đẹp bằng hắc y nam.

Cái gì? Em gái kêu ta đi báo án? Nói giỡn hay đùa! Hắc y nam vừa lộ ra cái mặt đó, ta đã biết ngay pháp lực của hắc trên ta xa tít tắp, không chừng tới Ngọc đế còn phải lễ độ nhượng ba phần, thân làm một lão thần tiên đầy đặn kinh nghiệm, đích thân trải qua vạn năm tang thương như ta, sao có thể vô duyên vô cớ ôm tai họa không biết từ đâu chui ra vào mình? Ta không biết thân phận của hắc y nam thân bí, cũng chẳng muốn biết, chẳng quan tâm, sau này lỡ như tội phạm bị bắt, thì ta cũng chỉ là một người vô tội đứng xem, từ đầu tới cuối chưa từng nhúng chàm.

Giả ngu, chính là môn học sinh tồn đầy uyên thâm thế đấy.

Năm trăm năm sau, hắc y nam lại chạy về đây, một thân phong trần, thần sắc uể oải.

“Người còn ở đây?” Hắc thấy ta thì thoáng giật mình: “Chưa bao giờ ra khỏi Côn Luân?”

“Côn Luân là nhà ta, ta không thương nó thì ai thương?” Ta nhìn hắc làm ra cái gật đầu đầy oai phong, trong khi bụng thì sợ hắc bắt cóc thêm người nào.

“Hừ.” Hắc cười nhạt, nheo cặp mắt phượng hút hồn lại.

Năm trăm năm không gặp, bây giờ trông hắc càng anh tuấn dũng mãnh hơn xưa nhiều, thậm chí ta còn cảm giác được cơ ngực màu đồng hơi gồ lên qua lớp cảm bào - ực, ta vô thức nuốt nước miếng.

“Lão đồng tính!” Hắc chán ghét đẩy ta ra, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Không phải như vậy!” Ta co chân đuổi theo phía sau, ảo não than vãn: “Ta chỉ là một nam trung niên có tâm hồn nghệ thuật tràn trề mà thôi!”

Ta theo hắc y nam chạy chậm vào hồ sâu, thấy hắc đánh vỡ kén Ma, ném thẳng tay nam kim giáp còn đang ngủ say như chết về trời.

“Người đòi được tiền chuộc rồi à?” Ta núp sau tảng đá lớn nhìn lên - thế này là để đảm bảo an toàn, không cho nam kim giáp nhìn thấy mặt của ta.

“Ừ, cho nên đá hấn về nhà.” Hắc y nam nhíu mày, vẻ mặt hung ác: “Vừa thấy người Thiên đình là phiền lòng, hư tình giả ý, mẹ nó toàn là đồ khôn kiếp.”

“A... người thất tình!” Ta nhảy ra khỏi tảng đá, một kim lầy máu, đâm đúng nỗi đau của hấn: “Mau nói cho ta biết! Rốt cuộc là kẻ nào không có mắt dám ruồng bỏ người? Lại đây lại đây, đại thúc cho người ầm áp cùng quan tâm...”

“Pật!” Miệng ta bỗng nhiên bị pháp thuật bịt lại, có ráng cỡ nào cũng không cựa ra nổi.

Thế là từ đó về sau ta mang thân phận câm điếc, ở cùng với hắc y nam trong Côn Luân rất lâu. Có thể thấy, sau khi hắc y nam trở về pháp lực không mạnh bằng trước đây, chắc là hấn gặp phải đau khổ gì đó rồi. Hấn luôn luôn ngậm ngùi một mình, hờ hững với ta, mà cũng rất ít ra ngoài. Nhưng ta có một niềm tin chân thành và vững chắc rằng, cho dù thiên tài luôn cần không gian riêng tư, nhưng ở một mình lâu quá, sẽ có xu hướng tìm một người bạn có thể nói chuyện phiếm, thế đấy, ta là người từng trải mà.

Một hôm ta lên đỉnh núi hái sương sớm trở về, dự định ngâm một bình trà ngon mời hắc y nam uống, nào ngờ giữa chừng lại bị một tiên tử chặn đường.

“Xin hỏi tiên quân có từng thấy một nam tử mặt đồ đen không?” Cô gái trông có vẻ phong trần mệt mỏi, gương mặt hồng ửng tiếp màu với quần áo trên người, rạng rỡ như ánh bình minh.

“Không có.” Ta ngẩng đầu nhìn trời, trợn mắt nói dối: “Chưa bao giờ thấy.”

“Sao lại vậy?” Trên mặt tiên tử ngập đầy thất vọng: “Rõ ràng Nhị Lang Thần nói hấn ở chỗ này.”

“Ngài nghĩ kỹ lại một chút đi.” Cô lo lắng nhìn ta: “Tính tình hấn khó ưa, nhưng bề ngoài thì rất đẹp.”

“Tuyệt đối không có.” Ta trang trọng mà nghiêm túc cắt ngang lời cô: “Côn Luân nhiều năm nay chỉ có mỗi sơn thần ta, không còn ai khác hết.”

“Vậy tại sao ngài lại bùng hai cái chén?” Tiểu tiên nữ reo lên như phát hiện ra lục địa mới: “Ngài xem! Ngài xem!” Tay cô chỉ vào cái khay ta đang bùng.

“Đây là hàng tặng kèm khi mua sắm trên trang web “Chợ Lão Phật gia”, mua một tặng một.” Ta nói mà mặt không đổi sắc: “Bồn tọa khát nước, quen uống một lần hai phần.”

“Ngài gạt người!” Tiểu tiên nữ trừng mắt nhìn ta buồn bực, má phấn phồng lên, môi trên cắn môi dưới.

“Bồn tọa chưa gạt người bao giờ.” Ta cười hì hì nhìn cô - trêu người là một chuyện vui sướng biết bao, huống chi phản ứng của tiểu tiên nữ này còn khiến người ta muốn trêu thêm.

Sau đó tiểu tiên nữ này định cư luôn ở Côn Luân, cô không hỏi tung tích của hắc y nam với ta nữa, chỉ tiến hành nghiên cứu nền đất ở chỗ ta mỗi ngày, coi bộ hận không thể đào hết đất lên tìm tòi.

“Không ngờ ngài cũng đọc cuốn này.” Hôm nay cô lôi ra một xấp giấy vàng trong cái rương gỗ của ta.

“À, người nói “Phi Hồ ngoại truyện” đó hả? Đó chính là bát cháo gà cho tâm hồn.” Ta nghiêng đầu nhìn qua, cười quyền rũ: “Yêu mà không thành, cô đơn chiếc bóng, truyện này quá hay, ta đọc một lần là khóc một lần.”

“Ngài có thấy Trình Linh Tố ngốc không?” Tiểu tiên nữ nhìn quyền sách trong tay, ánh mắt đại ra: “Trước đây thích Hồ Phi như vậy, thậm chí còn mất mạng vì hắn...”

“Ngốc chính là Hồ Phi, mất đi xong mới thấy nàng tốt.” Ta gạt gù bình luận: “Yêu là phải ở bên nhau, vậy mà độc giả cứ thích mấy câu chuyện bi tình, nam chính đáng thương.”

“Nhưng lúc đó hắn yêu Viên Tử Y mà.” Tiểu tiên nữ vuốt quyền sách trong tay, giọng có vẻ lửng lơ.

“Thế cho nên nếu ta là tác giả, thì sẽ viết phần tiếp theo, Hồ Phi chuyển thế, sau đó yêu Trình Linh Tố, về phần Viên Tử Y ấy à...” Ta dương dương đắc ý nói: “Nếu cô ta muốn làm ni cô, thì cứ chuyên tâm làm ni cô đi, níu kéo không hạnh phúc.”

Tiểu tiên nữ nghiêng đầu nhìn ta thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười.

“Ngài quả là một người thẳng thắn.” Cô nhẹ giọng nói, giọng nói như chim oanh, gương mặt nhưng mềm ản dưới ánh mặt trời, vô cùng động lòng người.

“Quá khen, quá khen.” Ta hả hê đáp.

Hôm sau tiểu tiên nữ chào tạm biệt ta, cô nói nếu người muốn tìm không muốn gặp mình, thì cô cũng không cưỡng cầu nữa.

“Tiên tử đi đường cẩn thận, ta không nở xa người đâu, trở lại thăm thường nhé.” Ta giả vờ giả vệt ra vẻ níu kéo, nhưng bụng thì nhảy cẫng lên hoan hô, cuối cùng chỉ còn thế giới hai người của ta với hắc y nam thôi.

“Ngài vẫn thích gạt người ghê.” Tiểu tiên nữ chẹp miệng, tỏ ý đã biết tỏng ta rồi: “Coi chừng sau này nói dóc lại thành thật cho xem.”

“Nói bậy! Trước giờ bản tọa chưa từng gạt người!” Ta không khỏi thẹn quá hóa giận: “Bản tọa chỉ...”

“Người chỉ thích gạt tiên.” Phía sau bỗng nhiên vọng tới một âm thanh quen thuộc: “Người còn chưa gặp người bao giờ.”

Tiếng nói vừa phát ra, trên mặt của tiểu tiên nữ cũng lập tức bùng lên quang sáng lóa mắt, nhìn cứ như ruộng lúa bị hạn hán lâu năm cuối cùng cũng gặp mưa.

Ta tiếc nuôi quá chừng.

Chậc, cái tên kiệt ngạo bất tuân kia, nghe người trong lòng muốn đi, rốt cuộc cũng hết chịu nổi ló đầu ra rồi.

Khốn kiếp! Người không thể nhìn đại thúc này vất vả che giấu tung tích cho người mà nhịn thêm hai ngày sao?

“Lưỡng tình tương duyệt, xa cách tương phùng này nọ, ta ghét nhất!” Ta hậm hực lâu bầu, lặng lẽ dời chân qua bên.

Chuyện sau đó không cần phải kể tỉ mỉ, cô nam quả nữ, củi khô lửa bốc, vừa chạm vào là cháy rụi.

Hai người này trở thành đôi tình nhân đầu tiên trong lịch sử của núi Côn Luân, hắc y nam vênh mặt hất hàm sai khiến ta thôi chưa đủ, tiểu tiên nữ chẳng biết ở đâu trời lên này lại rắc một đồng hạt giống hoa Chân Tâm đầy sườn núi, làm hại ta từ đó trở đi không thể nói dối lời nào - chậc, đáng thương cho lão địa chủ vạn năm ta đây, từ nay về sau phải suy bại vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng, gà bay chó sủa, hầy, thực sự là không bằng heo chó!

Chẳng qua thật ra ta cũng không sợ tới mức đó, ta nghĩ nếu như ngày nào đó ta quá sức chịu đựng, thì cứ việc đi tới trước mặt Ngọc đế cáo ngự trạng, vì suy cho cùng ta đã biết thân phận của tiểu tiên nữ này từ lâu rồi - Khi hắc y nam mới quay về Côn Luân một mình, ngày nào hắn cũng nhắc tới tên cô trong mơ, Giang Đậu, Giang Đậu Hồng, làm ta cứ tưởng hắn thêm đậu đỗ.

Ôi, rõ ràng yêu mà lại cứ phải kiềm chế, lớp trẻ này đúng là bướng bỉnh.

Hôm nay đi hái sương, xa xa ta nghe thấy giọng hắc y nam buồn buồn: “Nàng nghĩ xong rồi sao?”

“Nghĩ xong rồi.” Giọng tiểu tiên nữ nghe vừa giòn vừa ngọt.

“Yêu vương gửi thiệp mời nàng cũng không đi?”

“Hắn đã gửi ba mươi phong thư xin lỗi rồi, chàng có thấy ta đi lần nào chưa?”

“Người ta tặng hai trăm rương nước mắt người cá tới đây kia.”

“Ta chỉ cần bầu trời sao đính kim cương là đủ rồi.”

“Không về Thiên đình cũng không hối hận sao?”

“Tuyệt đối không hối hận.”

Giọng chắc như đinh đóng cột.

Sau đó là khoảng im lặng kéo dài có đến một phút đồng hồ.

“Chàng không hỏi ta tại sao à?” Rốt cuộc tiểu tiên nữ hết chịu nổi.

“Có một số việc, không có tại sao.” Giọng đáp lại của hắc y nam kiên định không gì sánh được: “Không cần hỏi.”

Tiểu tiên nữ đỏ mặt, cười ngọt như mật đường.

Nhìn hai bóng người tay trong tay dựa sát vào nhau, lòng ta bỗng dưng có hơi chua chát. Do đó ta quyết tâm leo lên đỉnh núi, suy nghĩ xem mình có nên tìm một người bầu bạn, cùng trôi qua kiếp tiên hay không.

Đùng đùng, đùng đùng! Không biết có phải sắp có một cơn mưa bão sắp trút xuống hay không, mà bầu trời quang đãng xanh lam lại nghe thấy tiếng sấm rền từng chập.

“Kỳ quái.” Ta ngẩng đầu nhìn trời, khó hiểu lâu bầu một câu.

Ngoại Truyện 2

“**N**gười đã nghĩ kỹ chưa?”

Sáng Thế Thiên Tôn hỏi lại đệ tử duy nhất của mình lần cuối cùng.

“Đã nghĩ kỹ.” Thiên Thanh nhắm mắt lại.

“Rốt cuộc vì sao?” Sáng Thế Thiên Tôn vô cùng kinh ngạc: “Không thể tìm được người truyền thừa nào có tu vi như ngươi được nữa.”

“Đệ tử từ bỏ ý niệm thành thân, chỉ xin một nguyện vọng.” Thiên Thanh thì thào.

“Nguyện vọng gì?”

“Đệ tử muốn quay lại một ngàn năm trước.”

Cô mở mắt ra, trông thấy biển trời xanh lam, từng áng mây trôi qua bỗng bành, tựa như một đồng bông xóp rồi bù.

Cô cúi đầu, phát hiện mình đang nằm trong một con sông dài không giới hạn, nước cạn trong vắt, đáy nước là mây trắng trời xanh.

Cô đứng lên khỏi dòng sông, nghi hoặc nhìn dáo dác, bốn phía vắng vẻ im ắng, chẳng có thứ gì.

Nước và trời hợp lại một màu, mênh mông bạt ngàn, cô ngô nghê đứng tại chỗ, nhất thời không rõ mình đang đứng trên trời hay là trong nước.

Gió bất ngờ nổi lên, thổi tung mái tóc thật dài, cô nghĩ ngợi một lát, quyết định đi về hướng đầu gió.

Đi thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi rặng mây đỏ từ chân trời rơi vào trong dòng nước, rồi lại từ trong nước mọc lên chân trời. Khi thái dương biến mất, ánh

trắng tiếp tục soi đường cho cô, cứ thế vật đổi sao dời, gió thổi mây tan, cô cố chấp bước tới, mặc kệ mây giũ chân, mưa than thở.

Mãi tới khi cô nhìn thấy một chiếc bóng màu xanh nhạt.

Đứng trước mặt là một người tuấn tú bất phàm, chói sáng hơn thái dương, cao xa hơn mây trắng, và cũng bất định khó nắm bắt hơn gió.

Cô ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên phai màu nhợt nhạt, trong mắt chỉ có chiếc bóng mưa lướt qua trời xanh kia.

“Nàng đến rồi.”

Người nọ thấy cô, chẳng hề hoảng hốt giật mình, cứ như đã đoán trước sẽ gặp cô ở đây từ lâu.

“Huynh là ai?” Cô nhìn hắn, mặt lộ vẻ say mê.

“... A Thanh.” Hắn lẳng lặng nhìn cô rất lâu, trong mắt giăng đầy ráng mây tươi đẹp: “Ta là A Thanh.”

“Rắc”, bánh xe luân hồi bỗng nứt ra một vết.

Đùng đùng, đùng đùng! Bầu trời xanh thẳm bỗng nhiên nổi sấm rền vang, như sấm xuân cuồng nộ, rạch ngang phía chân trời.

Ngoại Truyện 3

Lục Dụ

Yêu một người, thì sẽ không so đo bề ngoài và thân phận của chàng.

Ví như ta, từng yêu thầm một Ma quỷ rất nhiều năm.

Rất nhiều năm trước, từ lúc chàng đơn thương độc mã đánh lên Thiên đình, ta đã thích chàng. Khi ấy ta tao nhã tài hoa, mắt cao hơn đầu, làm một tiên nữ trời sinh, vốn cho mình là cao quý khó ai bì, nhưng ngay giây phút nhìn thấy ánh mắt miệt thị quần hùng ấy, ta đã hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Tiên Ma không thể yêu nhau, cho nên ta đành chôn chặt phần tình cảm này xuống tận đáy lòng.

Mãi đến mấy trăm năm sau, ta chính mắt nhìn thấy chàng điên cuồng vì một tiên tử, chàng chặt thủ cấp của tiên tử đó, rồi móc tim cô ta, chỉ vì chàng không muốn cô ta ở bên ai khác. Các tỷ muội đều lên án, nói rằng tên Ma quỷ này thật đáng sợ, nhưng chỉ có ta, càng mê muội chàng bất chấp lẽ trời - ta khát vọng người tiếp theo khiến chàng sa vào điên cuồng chính là ta. Nếu có người yêu ta cuồng nhiệt như thế, cho dù phải thịt nát xương tan, thì ta cũng vui lòng cam chịu.

Đương nhiên, ta cũng biết đồ kị, ta sợ tiên tử kia sống lại, nên cố tình trộm một miếng thịt của cô ta cho chó ăn - ta không cho phép cô ta tỉnh lại, cô ta nhất quyết không thể tỉnh lại. Chuyển thế, đầu thai, tất cả đều không được.

Lại một thời gian trôi qua, ta kinh ngạc phát hiện, chàng đã hóa thân thành Nhị Lang Thần Dương Tiễn, đường hoàng bước chân vào Thiên đình.

Ta mừng rỡ quá đỗi, chủ động xin đi làm tiên tỳ cho chàng - ta không biết chàng muốn làm gì, ta cũng không quan tâm chàng muốn làm gì, ta chỉ muốn ở cạnh chàng.

Năm trăm năm cứ thế trôi qua, ta cứ tưởng đầu cuối cùng thế giới này sẽ thuộc về chàng và ta, mãi đến khi cô ta xuất hiện.

Ta chỉ liếc mắt đã nhận ra ngay, tuy ngũ quan và tướng mạo của cô ta đã thay đổi hoàn toàn, thế nhưng ta vẫn biết, đó chính là cô ta.

Ta chính là chim trả từng đậu trên vai Như Lai suốt ba vạn năm, không có thứ gì có thể qua mắt được ta.

Ta sợ cô ta, đề phòng cô ta - mặc dù chàng không nhận ra, nhưng rõ ràng vẫn có hứng thú bất thường với cô ta.

Rốt cuộc ác giả ác báo, cô ta bị nhốt vào Thiên lao vì đắc tội Yêu vương. Ta lên vào Thiên lao ban đêm, bất ngờ phát hiện cô ta đã bị Thanh nữ Ma giới móc mắt - quả nhiên tới trời cũng giúp ta.

Ta lấy độc Thanh Hoa mà mình lén cất giấu rót vào vết thương của cô ta, sau đó xô cô ta xuống Ma Vực - ta nghĩ cả đời này cô ta sẽ không có cơ hội quay về nữa, tốt nhất là hãy chịu thống khổ ở Ma Vực đi, ta cũng không còn cách nào khác, ta chỉ muốn được hạnh phúc mà thôi.

Dù sao thứ hạnh phúc mà ta khao khát, trước đây cô ta đã không hề quý trọng.

Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn trở về, như oan hồn bất tán, thậm chí còn mang theo Thiên Mục của chàng - ngay cả khi chàng không biết kiếp trước của cô ta, chàng vẫn tặng cho cô ta thứ quý giá nhất của mình như thế!

Tình cảnh này, quả thực khiến ta muốn ngửa mặt lên trời cười thật to, cười đến khi nước mắt đầm đìa - đây là gì chứ? Đây là gì? Hóa ra ta ngậm đắng nuốt cay tìm đủ mọi cách, kết quả vẫn không xóa được dấu ấn của người trong lòng chàng sao?!

Vì vậy ta không chút do dự, bắn thẳng Tru Tiên tiễn vào lòng ngực cô ta.

Hư Miêu, ta không có được, ngươi cũng đừng hòng có được.

...

Máu thịt trên người dần bong tróc để lộ xương trắng, bay về phía xa xa.

Ta biết chàng phần nộ - chàng làm vậy là muốn trừng phạt ta, đau quá, có lẽ ta sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.

Nhớ lại ngàn năm trước, ta vẫn không thấy hối hận.

Chỉ ít, ta đã tìm được một người để mình cam tâm tình nguyện tan xương nát thịt, không uổng phí một kiếp này.

Yêu một người, là không so đo thân phận và bề ngoài của chàng.

Bất kể chàng anh tuấn hay xấu xí.

Bất kể chàng là Thần tiên hay Ma quỷ.

Bất kể chàng, không có người trong lòng.

Ngoại Truyện 4

Tế Lam

Nửa đời trước của ta chưa từng không có được thứ gì.

Bất luận là tiền tài danh vọng, hay địa vị tiếng tăm.

Thân làm trưởng tử Yêu vương, khi ta còn là một con thường luồng lam nhỏ chưa thể biến hóa hình người, Phụ vương đã đưa toàn bộ người cá đẹp nhất ở Huyền hải tới, nuôi ở hồ Thủy Tiên ở trước điện. Đám người cá kia đều có bề ngoài nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ta cũng chán rất nhanh - có xinh đẹp hơn nữa, thì cũng có lúc nhìn chán.

Chẳng qua ta cũng không đuổi bọn họ đi ngay lập tức, vì ta phát hiện lúc bọn họ khóc nước mắt sẽ hóa thành trân châu, hạt châu kia rất ư xinh đẹp. Thế nên ta hay quất roi vào chúng, chờ chúng rơi lệ, sau đó dùng đồng hạt châu xâu thành rèm treo trong phòng ngủ.

Ta thích nhìn kẻ yếu run rẩy, cảm giác này khiến ta thư thái.

Theo số tuổi ngày một lớn lên, Phụ vương cũng ngày một long sủng ta hơn.

Ai ai cũng nói ta được Phụ vương chân truyền toàn bộ, bất kể là tướng mạo hay tính tình đều chính xác là phiên bản trẻ của ông: “Yêu vương đời tiếp theo, ngoài ngài ra không còn ai vào đây nữa.”

Tất cả yêu nhân đều nói với ta như thế.

Giống Phụ vương chẳng có gì không tốt, ông rất anh tuấn, cũng rất có quyền lực, cả đời cưới rất nhiều rất nhiều vợ, chẳng ai biết người ông yêu nhất là ai, bởi vì người Yêu giới vốn không coi trọng tình yêu độc nhất.

“Sau này con cưới vợ, nhất định phải tìm người nghe lời con tuyệt đối.” Mẫu thân đã căn dặn ta như vậy: “Nếu cô ấy yêu con, thì bất cứ chuyện gì cũng coi con là trung tâm, cam tâm tình nguyện hi sinh và kính dâng cho con, vị trí Yêu

hậu sau này ngàn vạn lần không thể để một người ghen ghét đố kỵ ngồi vào, con phải ghi nhớ kỹ.”

Ta gật đầu, bước ra ngoài.

Về sau ta gặp một tiên nữ mặc hồng y ở Cảnh Thái cốc, cô ta đẹp tới nỗi ta nhất thời quên cả hít thở.

“Tiểu tử, ngươi biết cái gì là yêu không?” Tiên nữ hỏi ta một vấn đề kỳ quái.

“Có vậy mà ngươi cũng không biết!” Ta cố tình khoe cái móng đẹp của mình trước mặt cô ta: “Yêu là kính dâng! Yêu là hi sinh! Yêu là dành cho!”

“Nếu không có hi sinh, thì không tính là yêu sao?” Ánh mắt của cô ta có hơi dao động.

“Đương nhiên không tính!” Ta khinh bỉ: “Mẹ ta nói, cưới vợ phải tìm một người nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta, tất cả đều lấy ta làm trung tâm! Đó mới là tình yêu!”

Cô ta trầm mặc, không nói gì.

Ngươi xem ngươi xem, dù đẹp cỡ này, cũng có lúc đầu óc đần độn.

Vì vậy ta không thích mỹ nhân gì cả, ta chỉ thích bản thân thôi.

Ta ngày một lớn lên, cuối cùng thời điểm làm lễ đội mũ⁽¹⁾ chọn hôn cũng đến.

Yêu giới tuyển rất nhiều mỹ nhân, nhưng ta lại chú ý tất cả - thậm chí họ còn không đẹp bằng một đầu ngón tay của ta, ta cũng không muốn sớm chiều đối mặt với cái đám râu xí ấy, chỉ tổ làm bẩn mắt ta.

Rốt cuộc tới một ngày, ta đánh đuổi sứ giả Long tộc đến cầu thân, còn vẽ hoa lên mặt công chúa Cửu Vĩ Hồ, khiến Phụ vương ở trên cao đường nổi trận lôi đình.

“Có phải ngươi cho rằng, tất cả mọi người trên đời đều yêu ngươi vô điều kiện không?” Sắc mặt ông đen sì như mực.

“Nếu ngươi không phải là con trai ta, nếu ngươi không có tướng mạo nhường này, thì ngươi cho là còn ai thèm để mắt tới ngươi sao?!” Ông rống to với ta, hoa cỏ trải dài trăm dặm phía sau thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta chưa bao giờ thấy Phụ vương tức giận như vậy, tức tới nỗi gương mặt tuần tú cũng méo mó biến dạng.

Sau đó ông vung tay áo lên, ta bị biến thành một quái vật mình đầy vảy vô cùng xấu xí, ông tuyên bố cách chức Thái tử của ta, rồi sai người đuổi ta ra khỏi cung ngay trong đêm.

Chỉ trong một đêm, ta từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Từ đó về sau không còn ai sùng bái ta, say mê ta, ái mộ ta.

Tất cả sự tôn trọng và nịnh nọt trước đây ta từng có, tựa như hoa cỏ sau lưng Phụ vương, biến mất trong nháy mắt.

Khi người có được thứ gì đó, người thường không thấy nó quý giá, cho tới khi mất đi thì người mới hối hận.

Ta trong thân phận một quái vật xấu xí, lưu lạc ở Yêu giới.

Nhưng dù bất cứ giá nào ta cũng không muốn tìm Phụ vương để xin tha thứ, ta có lòng tự trọng của mình - ta muốn chứng minh cho ông ta biết, cho dù ta biến thành hình dạng quỷ quái này thì cũng sẽ tìm được người thích ta.

Ta không ngờ người đó lại là một tiểu tiên nữ lơ ngơ ngốc nghếch.

“Lam ca ca.” Nàng luôn mở to cặp mắt long lanh nước nói với ta rằng: “Lam ca ca là đẹp nhất.”

Ban đầu ta vẫn hoài nghi nha đầu bèo nước tương phùng này đang lừa ta, nếu không thì đầu bị sốt hồng rồi. Nhưng dù có dùng tới hoa Chân Tâm để thăm dò, nàng vẫn xử sự lạnh lợi như thường, tất cả đã lật đổ suy đoán của ta.

Nàng si mê ta như thế, ý lại ta như thế, dáng vẻ hoa si hệt như những thiếu nữ Yêu giới ta gặp trước đây.

Nhìn nàng dẫu môi, phồng đôi má phấn, ta nghĩ hay nàng chính là cô nương sẽ nghe lời ta tuyệt đối, không rời không bỏ ta như lời của Mẫu hậu, là ứng cử viên làm vợ tốt nhất.

Ta nghĩ là ta đã động tâm rồi.

Ta trở lại Cảnh Thái cốc, dập đầu tạ tội với Phụ vương, ta nói cho ông biết ta đã tìm được cô nương mình yêu thương, muốn cưới nàng về quang minh chính đại.

Lần khuất nhục này đã xô ngã tất cả tôn nghiêm và dũng khí của ta.

“Người ra thế này mà cô ta cũng thích à?” Phụ vương rất giật mình.

Ta gật đầu.

Phụ vương nhìn ta thật lâu, sau đó cười phá lên.

“Tiên yêu không thể thông hôn, dù người và cô ta có yêu nhau, cũng không thể nào ở bên nhau đâu.” Ông có chút trào phúng.

“Nhi thần có thể sửa lại pháp điển vì nàng.” Ta không nhượng bộ chút nào: “Chỉ cần nhi thần có thể cưới được nàng, thì bất nhi thần làm gì cũng được!”

“Tiểu tử thôi muốn làm phản!” Phụ vương giận tím mặt lần thứ hai, ngai vàng sau lưng thoát cái hóa thành tro tàn.

Ta bị Phụ vương nhốt vào lò Luyện Yêu để tự hối lỗi, tròn bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Thông khổ trong quãng thời gian đó không cần nói nhiều, chỉ bằng một câu là đủ, lò Luyện Yêu là pháp bảo mà Thái Thượng Lão Quân mới chế tạo, ngay cả Tề Thiên Đại Thánh cũng chỉ có thể ở trong đó ba mươi sáu ngày, ta lại cầm cự lâu hơn hẳn mười ba ngày.

“Người có đổi ý không?” Chờ tới khi ta lê tấm thân đầm đìa máu tươi bước ra từ lò Luyện Yêu, Phụ vương hỏi lại ta lần nữa.

“Không.” Ta nghiêng răng nói: “Tuyệt đối không từ bỏ.”

Phụ vương bật cười.

“Tề Lam, rốt cuộc con đã có được chút phong độ của ta năm xưa, không phải chỉ là một lớp da nữa.” Ông nhìn ta, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Ngoài dự liệu của ta, Phụ vương bỗng dung khôi phục lại tất cả mọi thứ ta từng có, khuôn mặt đẹp và địa vị trở về một lần nữa, Phụ vương còn tự nguyện thiên vị, cho ta hưởng thụ quyền lực còn lớn hơn trước đây.

Ta leo lên ngai vàng của Yêu vương, dẹp tan lời dèm pha của mọi người, sửa đổi pháp điển, còn vạch óc vạch ra một kế hoạch tuyển phi oanh oanh liệt liệt ở Thiên đình, thậm chí còn sẵn lòng liên thủ với Thiên giới chống Ma, chỉ vì muốn tiểu tiên nữ được xuất giá rõ ràng, không chịu thiệt thòi.

Thế mà ta không ngờ, thứ mình đổi lấy lại là một kết cục nực cười.

Tiểu tiên nữ không yêu ta.

Tiểu tiên nữ chỉ yêu cái vỏ ngoài vô cùng xấu xí trước đây của ta.

Điều này có khác gì với Long công chúa hay Hồ Ly công chúa si mê ta trước đây đâu?

Đến khi ta thay đổi dung mạo, họ đều không nhận ra ta, không hề yêu ta, thứ tình yêu này cùng lắm chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, có gì đáng quý trọng chứ?!

Tình yêu mà ta tự cho là sông cạn đá mòn, vũng như bàn thạch, nào ngờ phía sau lại có một chân tướng bẽ bàng đến vậy.

Thế mà Thiên Thanh Thánh quân còn thêm mắm dặm muối, bảo rằng ta thật ra không yêu tiểu tiên nữ, ta chỉ yêu một ảo ảnh vĩnh viễn phủ phục dưới chân mình.

Bọn Thiên giới đạo đức giả! Chúng thì biết gì! Chúng hoàn toàn không biết ta đã hi sinh cho tiểu tiên nữ bao nhiêu! Thiếu chút nữa ta đã mất mạng trong lò Luyện Yêu!

Ta giận tái mặt, hủy bỏ toàn bộ hiệp ước, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu tiên nữ bị Vương mẫu giam lại, tuy trong lòng ta khó chịu, nhưng vẫn cố kiềm nén lời đi.

Sau đó là Thần Ma đại chiến, ta ngồi ở Yêu giới xem chiến, lòng có cảm giác vui vẻ như được phục thù - đây là báo ứng, báo ứng bọn Thiên giới dối trá.

Nhưng đằng sau sự vui sướng đó, trong tim luôn có một lỗ hổng nhỏ. Tựa như sâu mọc, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn đau đớn âm ỉ, làm người ta không cách nào quên.

Ta nhớ tiểu tiên nữ của ta.

Ta nhớ ánh mắt của nàng, nhớ mái tóc của nàng, nhớ nụ cười của nàng, nhớ bộ hồng y rực rỡ của nàng.

Thật lạ lùng, đáng ra ta phải quên nàng, nàng không xinh đẹp khuynh thành, cũng chẳng ngoan ngoãn nghe lời, không rời không bỏ ta, hoàn toàn không phù hợp với điều kiện thế tử mà ta nhận định từ nhỏ.

Tại sao ta lại không thể quên?

“Con tưởng yêu là theo khuôn mẫu sao? Tình cảm là một nơi chốn kỳ diệu nhất, nó mãi mãi không bị bất cứ thứ gì khống chế.”

Phụ vương thấy ta u uất thì bật cười.

Ta đứng trong Cảnh Thái cốc, nhìn cây Mộng Linh trải ngút ngàn đồi núi, suy nghĩ rất lâu.

Chờ tới khi ta xuất quan lần nữa, đại chiến Thần Ma đã có kết quả, Đế quân Ma giới bỗng nhiên lâm trận thoái lui, Thiên Thanh Thánh quân đã bảo vệ Thiên giới một lần nữa.

Tiểu tiên nữ đã biến mất cùng Đế quân Ma giới, bởi vì nàng nợ hẳn một đôi mắt.

Lòng ta bỗng sợ hãi hơn bao giờ hết - Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ của ta sẽ vĩnh viễn đuổi theo hẳn vì đôi mắt kia sao?

Ta cảm thấy hoảng sợ tột cùng.

Trừ khi người biết người ấy đã ở bên người khác, bằng không người sẽ mãi mãi không biết được, người yêu người ấy bao nhiêu.

Ta bắt đầu viết thư xin lỗi gửi cho tiểu tiên nữ, mỗi bức đều kèm theo nước mắt người cá mà nàng thích nhất. Ta viết liên tục ba mươi bức, nhưng ngay cả một hồi âm cũng chưa từng nhận được.

Ta không nổi giận, chỉ cần một ngày tin nàng thành hôn chưa báo đến, thì ta sẽ viết tiếp một ngày, viết mãi viết mãi, ít nhất ta muốn gặp mặt nàng một lần, để hỏi nàng một câu: “Nàng có hối hận vì trước đây đã thích ta không?”

Nếu nàng nói không, ta sẽ cướp nàng về, nhốt lại bên mình vĩnh viễn.

Thọ mệnh của Yêu và Tiên rất dài, chúng ta còn rất nhiều năm tháng, có thể cùng nhau bồi dưỡng tình cảm.

Ta vẫn đang đợi tiểu tiên nữ hồi âm.

Nửa đời trước của ta, chưa từng có thứ gì mà ta không đạt được.

Nhưng nửa đời sau của ta thì sao?

Ta đã không thể nào chắc chắn nữa rồi.

Ghi chú:

1. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ.

HẾT